

JUN 1926

VORANT

CIMBORA

ROMÁNIA ÉS AZ UTÓDALLAMOK EGYETLEN MAGYARNYELVŰ KÉPES HETI GYERMEKLAJPA

FŐSZERKESZTŐ:
Benedek Elek

5. évf.
15. SZ. 1926.
IV. 11

KONIG & MAYER OMARE

Ajtó előtt.

— GIDA ÖCSÉMNEK. —

Irta: R. Berde Mária.

Ajtó előtt macskánk bekérezik.
 Lehet, hogy fázik. Vagy tán éhezik.
 Vár. Vagy ki, vagy be majd jö valaki.
 Eridj, fiacskám, nyiss ajtót neki.
 — Mert lásd: mikor őt bánja valami,
 Megkötött nyelve nem tud szólni.
 Ha kérded, csak kitágul a szeme,
 És néha nyávog és ez mindene.
 Értelme kurta, s mely hozzája jut:
 Irgalmasságunk az egyetlen út.

S egyszer mi is, — ki tudja a jövőt —
 Tán így ülünk egy zárt ajtó előtt.
 És a kilincs oly fentről int felénk,
 Mint a szegény macskára a miénk.
 Értelmünk ott, mint éji mécs napon,
 Az örök fény előtt kihuny vakon,
 Emberszavunk, a szárnyas és kevély,
 Egy vinnyogásnál többet majd nem ér.
 S csak meglapulva nézdelünk körül,
 Lesvén a kézre, amely könyörül.

Lásd, irgalmat ha akkor nem lelünk:
 — Eszetlen némákkal — mi lesz velünk?

(Marosvásárhely)

Hol vagy, kicsi Jézus?

— Székely mese. —

Az Erdélyi Irodalmi Társaság Benedek Elek ünnepére írta: **Nylró József.**

Két nekikeseredett székely ember elbujdosott. Tarisznyájuk könnyű, a szivük nehéz volt. Rengeteg erdőben, sötét járatlan utakon, görbe gerinccel tévelyegtek. Ahogy a Rika régi útján ereszkedtek alá, megütközve rezzentek vissza. Szép virágos bokor alatt ott aludt a kicsi Jézus. Lélegzetétől könnyű arany köd fénylett a feje fölött. Régóta vándorolhatott ő is, mert az ezüst csizmáskából kilátszóttak az ujjai.

— Bizonyosan valamelyik templomból tévelyedett el, — vélte a két székely.

Felkeltették, kikérdezték. Az álom ugyan még szurta a szömit, de helyesen felelgetett.

Kézenfogták s magukkal vitték. Lassan haladhattak, mert a gyermek el-elmaradozott, virágot, fenyőtobozt, cifra gombát s más erdei játékot szedeggett. Az effélit elnézték neki, de mikor a fogyatékos kenyeret is elpredálta a madaraknak, bizony megpirongatták. Utközben semmiféle csodát nem tett, így hamarosan kifogytak az enivalóból. Szépen összeszoktak. Erdővidéken hallották ugyan, hogy a csikiak

keresik az áldott gyermeket, de csak hunyorított egymásnak a két erős székely.

— Ne félj, komám, mert itt réformátus vidéken vagyunk.

Nehezen is ismertek volna már rá a jó csikiak. Az egészséges havasi levegőtől megpirosodott, mint a rózsa, s a templomi dohos ajtótól fehér madár orcáskája szépen neki-gömbölyödött. Jó dolga is volt. A két székely dédelgette, óvta, ruháskáját megfoldszták, meleg zekéjükbe betakarták, árkon-vizen ölükben hordozták; ha fáradt volt, enyhe szóval így biztatták:

— No, kicsidem! Szókjél, lelkem, egyet! Így barangolták össze Székelyföldet. Ahova Kicsi Jézus betette a lábát, nagy volt az öröm és boldogság. A mezők alig győzték ontani az áldást s a két bujdosó székely is megpénzesedett.

Egy szép éccakán aztán nagy kerek erdő közepén elhatározták, hogy abba hagyják a bujdosást. A szerzett pénzen osztzkodtak.

— Hát az áldott gyermek? — riadtak egymásra s könybelábadt a szemük.

Kicsi Jézus a sok játéktól fáradtan, édesen szendergett. Haja aranylott a tüzfényben. A két hirtelen természetű székely pedig szépen összeveszett fölötte. Csak akkor serkent fel, amikor majdnem egymás fejének estek.

— Édös két apám, — rettent fel — csituljanak kendtek (mert, szómat ne feledjem, egészen eltanulta a székely beszédet).

Nem hajlott az esdő szóra a két mérges székely. A küzdésben szétrugták a tüzet. Ekkor a Gyermek édes ujjacskáját tiltón fel-emelte s abban a pillanatban a két egymásra emelt ököl megmeredten maradt a levegőben.

— Csudát teve velünk, — suttogták elijedve. Egyszerre nehezedett két szemük pil-lája s mély sóhajjal el is csendesedtek.

Körül nesztelen, csendes volt az éj. A hold felragadt a szemközti sziklafalra. A hegy lábánál a permetező ködben aludt a falu. A gyermek-Jézus felnézett az égre s vállára vetette apró zekécskéjét, játéktarisnyáját s megcsókolta két apjának elszáraztott kezét, amitől tüstént meggyógyultak. Megáldotta kenyerüket, pénzecskéjüknek megparancsolta, hogy soha el ne fogyjon, s mint aki dolgát jól végezte, eltűnt az erdőben. A vadak utjába kihordták sinlődő kicsinyeiket, s még kedvesen el is kellett mosolyodnia, látva, hogy egy tisztességadásból lekéssett vén medve, bújában egy bükkfához verte a fejét,

Az éjberoskadt falun nesztelen végigment. Lábanyoma mindenütt fényesen megmaradt. A falu végén egy árva gyermek éppen a halállal harcolt. Ide betért. Nem lehetne tudni, hogy benn mit cselekedett, de hire járt, hogy a halott gyermeket saját testével kicserélte.

Ugyan a sánta bakter futott utána, de elvesztette szeme elől. Másnap mégis eltöltötte a falut, hogy az idegen, fényösséges gyermek felpattant egy aranszinű csitkóra s eltűnt a setét világban . . .

Elhagyatott búsan ébredt reggel a két székelybujdosó. Füstös szemük nem látta már, hogy a föld virágokkal van kivilágítva, édös bimbók hajlanak arcukba, gazdag és szép a világ. Komoran végig kutatták az erdőt, felhánták minden bokor alját, de nyoma sem maradt az áldott gyermeknek. Telekiáltozták a reneteg erdőt:

— Hol vagy, kicsi Jézus?

Kedvük megtörött és nagy fogadást tettek, hogy addig nem nyugosznak, amíg meg nem találják.

Ingó-bingó mókusok játszottak körülöttük. Az egyik a szívéhez kapott s leroskadt a betört orru epek közé.

— Eredj, Elek, magad. Én nem birom tovább. Valamelyik életben találkozunk.

Bénultan, fáradtan ment utjára a másik. Nem nézte az irányt, éj van-e vagy nappal. Mindenhová betért s minden gyermeket megállított.

— Ez sem az, az sem ő!

Az emberek kikacagták.

— Bolond vándor embör.

Csak a gyermekek szerették. Melléültek az út porába, hallgatták beszédét szép Tündérországról, jávor-furulyáról, nevezetes híres székelyekről. Fényes álmokat láttak is utána.

Hire megelőzte. Már senki sem gunyolta, ha sajtó lélekkel kitérta a karjait:

Hol vagy, kicsi fiam?

Megállása nem volt.

— Ez sem az. Az sem ő.

Igy teltek esztendők. Nehéz fáradt szívét nem bírták a lábai. Szemébe különös fényesség lopózott. Most már a gyermekek szaladtak ölébe:

Jön a mese-ember, — és ő megnyugodva mindenkire azt mondotta búsan:

— Ez is olyan, ez is olyan.

Végül a »meseember« is eltűnt. Csak a hire s meséi maradtak utána. Élt-e, holt-e, nem gondolt rá senki.

Már akkor hollók imádkoztak a népek fölött s az emberek ijedten dugdosták átelve-tőjükbe a bujdosás kenyerét. Csakhamar holtak szennyében állott a világ, vérbehánvva, gazdátlan állott a sok fakulcsos öreg székely hajlék s szüntelen vala a panasz.

— Testünk pusztá, fejünk véres, kezünkön holtak a gyermekek! Mi lesz velünk?

Eltűnt a vigasztaló, jószágos emberbecsülő világ. A jövő hátat fordított a népnek s a megáldott pénzzel épült számos hajlék üszkös rommá omlott.

Utána csend lett és gyász. . .

A kibírhatatlan nehéz időkben találkozott a két bujdosó székely. Szép fehér szakál bo-

ritotta már az Elek-nevű mellét, előre horgadott Szentmihály komája volt immár a más is. Nekikeseredett s újból elbujdostak.

Ahogy tévelyegttek a járatlan ösvényen, nagy erdő közepén, egyszer csak azt látják, hogy szép virágos bokor tövén alszik Kicsi Jézus. Nagy utat tehetett meg, mert lefoszlott gunyája s véres volt a kicsi lába.

Amikor felmosolygott, kedvesen, feddően, már csak ennyit mondott:

— Miért kerestetek? Nem tudjátok-e, hogy minden kicsi gyermek én vagyok?

Azzal szólította az aranszörű csitkót s eltűnt a hegyormon.

A két bujdosó székely éjt-napot gyötörödvé még futott utána, elvesztették egymást. de a vén fehér szakállas hirtelen megállott. Össze csapta kezét:

— Hol vagytok, gyermekek?

Beteg, sápadt sereg érkezett, rongyosok özönlöttek elő s ott az út porában elkezdődött ismét az elfeledett játék.

Elfeledett játék, elfeledett élet...

(Kolozsvár)

Temetésén.

Irta: Drozsnayk János.

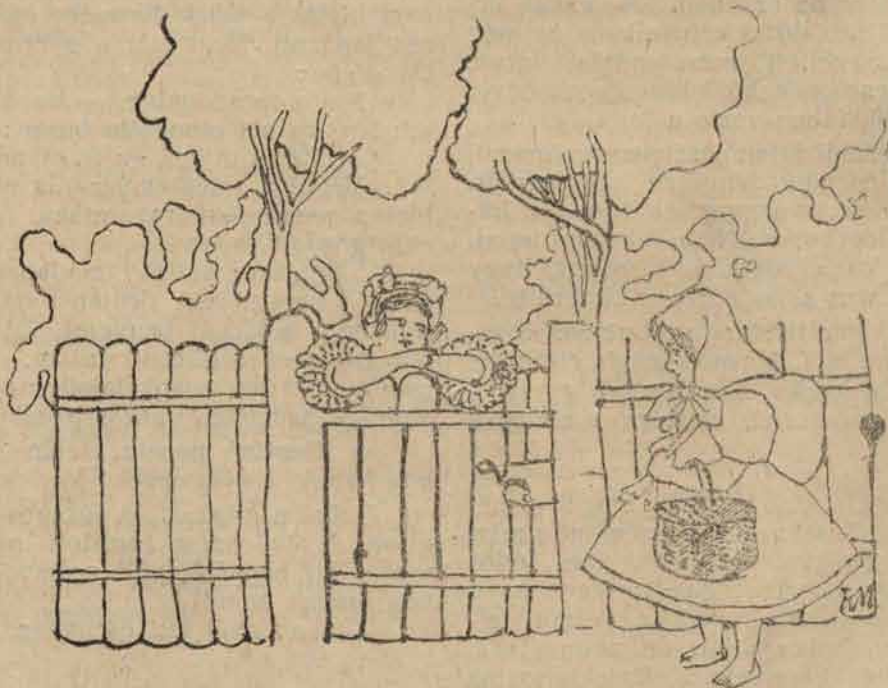
Az ifju asszonyt eltemettük,
Mindannyian sirattuk;
A fák is könnyeztek felettünk,
Ahogy mentünk alattuk.

Csak egy kis gyermek volt vig köztünk
Egyetlenül, magába,
Hogy rá vigyázni alig győztünk,
Egy kis gyermek: — az árva!

Rokona, apja kézen fogták
Megtintve: csendesedjen! — —
Torkomat bús szók fojtogatták
S valami így szólt a szívemben:

„Ugy, ugy! Te játssz csak, drága gyermek,
Hagyd sirni most a nagyokat,
Ők tán utószor most könnyeznek
S te, ugy lehet, még sírsz, sokat! . . .“

(Arad.)

Ómát, vegyenek, ómát!

— Kiss Margit (Szék) pályaműve a Cimbora múlt évi pályázatán. —

Búcsúzás.

Bálintot a gondos ápolás csakhamar talpra állította. Az április bizony még nem hozta meg a teljes erejét, de május közepe táján Bálint ismét a régi deli ifju lett. Nyoma sem volt rajta a kiállott nagy betegségnek. Eljárt az iskolába is. A torna délutánokon is résztvett és csakhamar megint az ő gerelye repült a legmesszebbre, az ő nyilvesszője talált legjobban a célba.

Május végén a kollegiumban elmaradoztak a produkciók. A diákok is oszladozni kezdtek. A nagyobbak közül ki papnak, ki nótáriusnak, ki iskolamesternek, vagy íródiáknak ment. A kisebb tanulók hazavándoroltak, hogy a mezőn dolgozzanak.

Süket uram is beállított egész családjával Dávidékhoz. Búcsúzni jöttek. Pünkösöd keddjén indulnak haza Erdőhátra. Oda még nem jutott el a török, barátságos az út hát odáig. A pap is elküldötte már a szekeret. Amikor Bálint meghallotta, hogy Süketék indulnak, nagyot gondolt magában,

— Mi lenne, Süket uram, ha én is elindulnék magukkal? Én már igen szeretném látni az édes apámat. Elég erősnek érzem magam az utra.

— Szívesen visszük el kigyelmedet a Mátrán tulra. De azután bizony elválík az utunk. Hanem vigyáznia kell majd az uton, mert ha valami portyázó török csapattal találkozik, könnyen elfoghatják és rabnak hurcolják.

Marika összebórazadt.

— Jajj, Bálint, maradjon itt nálunk! Hátha valami baj éri az uton?

— Mennem kell, Marika. Édes apámat látni akarom, mielőtt valamire fordítom a sorsom kerekét. Én tovább már nem tanulhatok Lqsoncon. Más kötelesség vár rám. Vagy otthon maradok az apám mellett és segítek a gazdaságban, vagy Kékköre megyek, Almási kapitány apródja leszek, megtanulom a fegyver forgatást és üzöm a törököt!

Marika elszomorodott.

— Nem is látom én már akkor többé kigyelmedet!

— Minden az Isten rendelése. Majd elválík, merre mutatja az utat. Péter itt marad továbbra is.

Péter határozott hangon felelt.

— Nem maradok. Az én utamat már kijelölte az úr Jézus és én követem őt. Ha a kollegiumot bezárják, Fülekremegyek a franciskánusok kolostromába. Pap leszek.

Mindenki elcsodálkozott. Péter látta, hogy barátai magyarázatot várnak tőle.

— Nem is tehetnék mást. Bálintból vitéz lesz, mert az minden nemes úrfi sorsa. Én nem vagyok katonának való. Kard helyett a könyvet választom. Azzal is árthatok a pogánynak, használhatok a hazának. A füleki barátok szívesen fogadnak minden diákot, aki papnak készül.

— Jól van. Szép a szándéked. De ne gondold, hogy én szívesen válok meg tőled. Édes apám sem sajnál memmit tőled. Maradhatsz hát ameddig te akarsz. Hogy jutott eszedbe, hogy pap legyen belőled?

— Elmondhatom. Kérem kigyelmeteket, ne mulassanak azon, amiket mondandó vagyok. Nagyszombat éjszakáján, amikor te betegen feküdtél, Marika pedig imádkozott, elnyomott az álom. Akkor azt álmodtam, hogy belépett Ferenc páter az ajtón. A mellén, a barna csuháján pirosuló sebhely látszott. »Kelj fel, Péter! Ime, nincs már több tenni valód Bálint mellett, de otthon az én templomom üresen áll és nincs senki, aki az oltár elé álljon és a magyar lelkekben a hitet tartsa a pogány tenger közepén. Hozzad jöttem hát és főlshólitó-lak az Úr Jézus nevében, hogy lépj az én helyemre és istápolj az én népemet.« Azután Bálinthoz ment szeliden mosolygott rá, lehajolt és megcsókolta a homlokát. Majd Marika mellé állott, megfogta a kezét és neki is mondott valamit, erre azután eltűnt. Az én lelkembe szelid békesség szállott, az én utam egy lesz, amelyről nem térek le soha.

Csönd lett. Marika szeretette volna megkérdezni Pétertől, hogy mit szólt hozzá Ferenc páter de nem merte.

— Akármilyen okod is van rá, — szólalt meg Bálint — hogy Fülekre menj, az bizonyára olyan, ami tiszteletet érdemel. Én sajnálni foglak téged, mert testvéremnek tekintelek.

— Hiszem, nem búcsúznak örökre! — szólott Krisztinka asszony. — Az Isen majd csak újból összehoz bennünket. Lám, Filó uram már május elején utnak eredt. Budára ment. Mégsem történik semmi baja. Visszatér onnan. Ott pedig a török az úr. De vásárt csinál az még a pogánnyal is! Akkor annyiban maradtunk. Pünkösöd kedd reggelén utnak eredünk Bálint úrfival együtt.

Úgy is lett. Bálint elbúcsúzott Dávid uramtól, Marikától. Megköszönte, hogy olyan jók voltak hozzá. Megígérte, hogyha Losoncra veti a sors, nem kerüli el őket.

Sokáig a kezében tartotta a Marika kezét. Az a kis kéz pedig reszketett, mint a lilium szirma ha szél fujja.

— Nem fogom elfelejteni azt sóha, hogy milyen hűségesen ápolt engem a nagy betegségemben. Ez mentett meg engem a haláltól. Örökre adósa leszek ezért kigyelmednek, hűgocskám.

— Szívesen tettem.

— Tudom. Érzem. És ha egyszer nagy baj szakadna kigyelmedre. (amitől Isten óvjal) adjon hirt nekem, én eljövök és bizonynal megsegítem.

Az én szívem is nyitva marad kigyelmed számára és ha szomorúság éri, gondoljon rám. Én kigyelmeddel fogok érezni mindenkor és nem felejttem el soha. Igérje meg hogyha nagy bánata lesz, visszajön és megosztja azt velem.

— Igérem. Isten vele, hűgom.

— Isten áldja.

A két fiatal lélek szomorúan vált el egymástól és mind a ketten szobájukba vonultak.

Pünkösöd kedd hajnalán megzördült Süket uram szekere a Varga-utcában. Bálint már utrakészen állott. Megölelte Pétert, aki a kocsihoz kísérte. Fölült a kis Lackó mellé. A furmányos gazda megcsapkodta a lovakat, a kocsi megindult.

Amikor elhagyták a várost, Süket uram megegyszer visszanezett Losoncra. Megakadt a szeme az öreg templom tornyán és elsóhajtotta magát.

— Hej, szép diákélet, Isten veled!

Bálint is elbúcsúzott lélekben a szép várostól, ahol annyi vidám és szomorú órát élt át. Feledhetetlen emlékeket fog őrizni a szíve mélyén, egész életre szóló tanulságokat, amelyek irányítani fogják minden lépését.

(Folytatása következik.)

Névrejtvény.

— Beküldte: György Győző. —

Margit, Ulrik, Áron, Alajos, Olga, Viktor, János, Róbert, Sándor, Rezső.

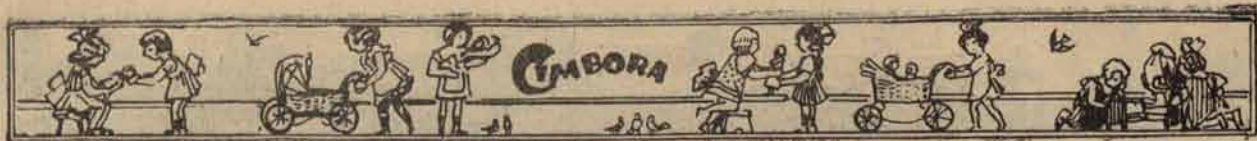
E nevek kezdőbetűi egy erdélyi város nevéét adják.

A Cimbora könyvosztálya

A cserkészkönyvek új árai:

Farkas Gy.: Táborlüz üzen	á 15— leu
Radványi K.: Horog István & Co	15— "
Sztrilich—Mócsy: Cserkész segítségnyújtás	10— "
Butykó: Törvénytárgyarázat	15— "
Scherer: Próbaidős cserkész könyve	15— "
Sztrilich—Mócsy: Tábori munkák	20— "
Radványi K.: Napsugárleventék	15— "
Kovács D.: Ballag már	15— "
Scherer: Cserkészek könyve	15— "

Elek nagyapó kis krónikája.

— Beszámoló a pesti pihenőről. —

Ha ti évről-évre beszámoltok nekem a nyári vakációról, illő, úgy-e, hogy én is beszámoljak nektek a pesti pihenőről. Pihenő! Az én pihenésem valójában nem testi pihenés, hanem lelki üdülés. Két hónapon át, hol az én lakásomon, hol egyik-másik barátom lakásán ér az éjfél (gyakran az éjfél után is), két hónap alatt kell találkoznom annyi jó barátommal, mint amennyivel régen egy esztendő folyamán találkoztam. Aztán ti is gondoskodtok arról, hogy egészen ne szokjam le az írásról. Minden héten jön utánam 150—200 levél, azt bizony el kell olvasnom, azokra válaszolnom, éppen úgy, mint Kisbaconból. Jó szerencse, hogy előre összeállítottam két hónapi Cimborának a számát — így heverészhettem is, amire nem igen jut idő Kisbaconba.

Mert tudom, hogy örültök az én örömömnek, hírül adom nektek, hogy Pesten is szeretik a gyermekek nagyapót, de még a nagyok is. Éppen azon gondolkozott a Petőfi-társaság, hogy kinek adja az idén a Jókai-nagyjutalmat, s amint megtudták, hogy Pesten vagyok, vége volt a gondolkozásnak, egy szívvél-szóval nekem adtak, mert hitük szerint ezidőszerint a ti Elek nagyapótok érdemi meg azt. Mondanom se kell, hogy jobban örültem az elismerés koszorújának, mint az öt millió koronának, bár ez utóbbi is — jól esett. Mindjárt oda is adtam nagyanyóknak: költse el kedve szerint, s hát nem haza hozta titokban utolsó fillérig?

Ugy terveztem volt, hogy március elején haza jövök, de bizony ott kellett még maradnom két hétig s felolvastam Mikes Kelemenről, a nagy fejedelem leghivebb hívéről a Petőfi-társaság ünnepi ülésén, amelyet a társaság Rákóczi emlékének szentelt, a nagy fejedelem születésének 250-ik évfordulóján. Az akadémia nagy terme szorongásig megtelt s bizony egy kicsit megrikattam az ünnepi gyülekezetet Mikes Kelemen haláláig tartó hontalanságáról szóló emlékezősemmel. Vége-hossza nem volt a tapsnak. Az ünnepi ülés után még ebéd volt s ezen a nagyapó kezébe nyomták a Petőfi-serleget és én arról beszéltem, hogy milyen szép irodalmi élet fejlődött ki Erdélyben, s nos, közben arról is megemlékeztem, hogy sok-sok ezer gyermek

olvassa a Cimborát, s hogy ez a sok-sok ezer gyermek mily meghatóan szeret engem!

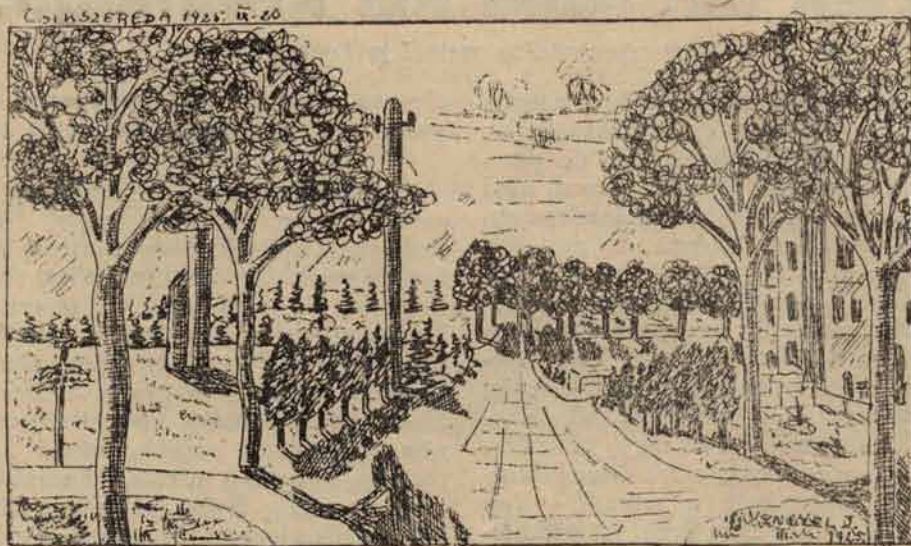
*

Könnyes szemmel búcsúztam Budapesttől, aztán éppen tizenkét napot jártam-keltem Erdélyben, amíg Kisbaczonba hazakerültem. Voltam Nagyváradon, ahol fel kellett olvasnom Mikes Kelemenről szóló emlékezésemet az Ujságíró Klubban; voltam Szatmáron, ahol a Cimborát nyomják; voltam Kolozsvárt, ahol az Erdélyi irodalmi társaság nagyapó tiszteletére ünnepi ülést tartott s utána ünnepi vacsorát. A társaság nagyérdemű elnöke, Dózsa Endre bátyám (bizony, bátyám!) verses köszöntőben nyitotta meg az ülést; Nyirő József, a kitünő székely író, mesét olvasott fel rólam, amelyet közlök is e számban; aztán jött még az igazi, szívem szerint való ünneplés: Kolozsvári unokák jöttek fel az elnöki-emelvényre s ezek nevében Vásárhelyi Jucika mondott megleghangu üdvözlő beszédet, s adott át egy pompás bokkrétát, utána meg Kriza János, a hasonnevű költő püspök ivadéka, a torockói unokák nevében üdvözölt és adott egy szép kosárban két cserép virágot. Bárd Oszkár és Szentimrei Jenő a legszebb verseiket mutatták be, Hevesi Piroska, a hirneves zongoraművész pedig székely dalokat játszott rendkívüli nagy hatással. En nekem itt is (három az Isten igaza!) Mikes Kelemenről szóló emlékezésemet kellett felolvasnom. Majd közlöm a Cimborában is.

De talán már tulságos hosszúra is nyult a beszámoló. Még csak ennyit: Kolozsvárról Marosvásárhelyre szaladtam, de csak egy napra, mert már letelőben volt a nagyanyóadta szabadság. Meg kellett ígérnem, hogy pünkösdre visszamegyek a Többsincs királyfi előadására. Éppen egy nap jutott Csikszerevának is, pedig ott Jucika várt rám, az én „igazi“ unokám. Sietnem kellett haza, mert letelt a szabadság: már otthon várt nagyanyóka, aki egy héttel később indult el Pestről s mégis egy nappal előbb érkezett haza. Megígérte, hogy máskor is ad szabadságot, mivelhogy egy órával sem léptem túl a 12 napos vakációt, no meg, ami fő, épségben, egészséggben tértem haza.

ELEK NAGYAPÓ

Park részlet.

— Ifj. Venczel József [Csikszereda] pályaműve a Cimbora múlt évi pályázatán. —

Hogyan jött a nyár...

(Indián mese. — Angolból: *Vajda István.*)

Ugy-e, gyerekek, ti nagyon szeretitek apukátokat? És azt is jól tudjátok, hogy apukátok ép úgy szeret benneteket? Hát gyerekek, én most egy furcsa, idegen világból fogok nektek egy mesét elmondani, mesét arról, hogy egy apa mennyire szerette az ő kislfiát. Mert bizony, gyerekek, nem csak itt nálunk van az úgy, hogy jó szüleitek olyan nagyon, nagyon szeretnek henneteket. Egyformán úgy van az egész világon és az apa, legyen annak fehér a bőre, mint a mienk, vagy sárga, mint a kínaiaké, fekete, mint a négereké, vagy vörös, mint az indiánoké, épp olyan forró szeretettel esügg az ő kislfián vagy kislányán, mint ahogy titeket szeret a ti apukátok.

Hát halljátok a mesét:

Messzi, valahol Észak-Amerikában, ahol az indiánusok élnek, (úgy-e hallottatok már az indiánusokról?) élt régen egy indián törzs. Ennek a törzsnek a főnöke egy öreg, ősz ember volt, akit Iagoonak hívtak. Nagyon öreg

volt már és a törzs többi tagjai bölcsnek nevezték, mert nagyon sok mindent tudott. Az öreg Iagoonak két unokája volt, egy kis leány, akit Hajnali Napsugárnak hívtak és egy fiu, akinek Sas Toll volt a neve.

Egy zimankós, téli hideg estén, Iagoo, Hajnali Napsugár és Sas Toll prémekebe burkolózva ültek Iagoo bivalybőrből készült sátrában és Iagoo mesélt nekik. Az utazásairól mesélt, sok messzi földről, amit bejárt már életében; vidékekről, ahol örök tavasz van s mindig ragyog a napsugár. Ahol nem ismerik a telet és minden évszakban nyílnak a virágok. A sátor közepén nagy tűz égett, de Hajnali Napsugár, ahogy hallgatta Iagoo elbeszélését a viruló nyárról, fázósan borzongott össze. Nagyon megunt már a telet és vágyakozott a tavasz után. Úgy tűnt fel neki, hogy Kabib on-okba, a dühös, északi szél, örökké itt fog már lengeni a sátrak felett és sohasem akar visszatérni hazájába, a hó és jég honába. Hi-

deg lehelletével megfagyasztotta a közeli Gitche-Gumee nevű tavat és úgy befujta vas-tag hóréteggel, hogy meg sem lehetett különböztetni a szárazföldtől.

— Hát sohasem lesz már nyár? — sóhajtott fel Hajnali Napsugár. — Képzeljétek el, hogy a nyár most már sohasem tér vissza és Shawon-dasee, a déli szél, nem hozza magával többé a hóvirágot és az ibolyákat! Ugy-e, ez borzasztó volna?

— Légy türelmes, Hajnali Napsugár, — felelte az öreg Iagoo — én már sok, sok holdat megértem és tudom, hogy ha néha bizony sokáig kell várni a tavasz eljövételére, de azért mindig eljő, egész bizonyosan.

— Megpróbálok türelmes lenni, — mondta a kisleány, — de Ka-bib-on-okba, az északi szél, oly erős és dühös, hogy bizonyosan volt idő, amikor ő uralkodott egyedül a földön. Reszketek, ha rá gondolok.

Iagoo szótlánul rábólintott, aztán felállt a tűz mellől és félrehuzta az ajtófüggönyül szolgáló bivalybőrt. Felemelte kezét és az ég felé mutatott, amely ragyogott a csillagfényben.

— Nézd, — mondta, — miközben rámutatott a csillagtól fényes ég egyik pontjára, — látod azt a kis fényes csillagképet, ott észak felé; tudod-e, hogy hívják?

— Én tudom, szólalt meg most Sas Toll, — O-jegg Anung a neve, a vidra csillagképe. Ha jól megnézed, Hajnali Napsugár, — olyan, mint egy vidrának a teste. Hosszan nyulik el az égen, elnyújtja a négy lábát és mintha a farkát egy nyíl furná keresztül.

— Látom, — mondta Hajnali Napsugár, — de miért nyulik el a vidra olyan laposan az égen és miért van nyíl a farkában?

Sas Toll elgondolkozott.

— Azt bizony nem tudom, de lehet, hogy valamelyik vadász lötte keresztül. De kérjük meg szépen Iagoot, ő majd megmondja nekünk. Hisz ő mindent tud.

Iagoo most leeresztette az ajtófüggönyét és lassan visszament a tűzhöz.

Hajnali Napsugárhoz fordult és így szólt hozzá:

— Eltaláltad az előbb, kislányom, csakugyan volt idő, amikor sohasem volt nyár a földön. Az északi szél, a fagy, jég és hó uralkodtak a föld felett hosszú, hosszú évszázadok alatt. Nem volt virág a földön, sohasem

sütött meleg napsugár. A madarak nem cseregtek az erdőn és föld lakói mindattól a sok széptől és jótól, amit a napsugár hoz nekünk, meg voltak fosztva. Ez mindig így volt. Amíg O-jegg a vadász, meg nem találta a módját, hogy hogyan hozza le a földre a nyarat. Ha O-jegg nem áldozza fel életét azért, hogy a kis fia és vele mi, többiek itt a földön melegedhessünk, akkor Ka-bib-on-okba, a heves északi szél, máig is úgy uralkodna felettünk, ahogy még most is uralkodik az örök hó és jég birodalmában.

Hajnali Napsugár és Sas Toll leheveredtek a tűz mellé, a puha szőnyegre, amely egykor Mukvának, a szürke medvének volt a téli kabátja és Iagoo elmondotta nekik a mesét arról, hogyan jött a nyár:

— Abban a nagy erdőben, amit mi Gitche-Gumeenak nevezünk, élt egyszer egy vadász, akinek O-jegg volt a neve. Senki sem ismerte az erdőt jobban, mint ő és nyila sohasem tévesztett célt. Ravasz volt, mint a róka, sebes, mint a szarvas, és szívós, mint a farkas. Messze földön híres vadász hírében állott és a többi vadász azt mondotta róla, hogy Manituu, varázsló. De varázshatalmát sohasem használta fel rosszra, talpig becsületes ember volt, aki mindig megtartotta, amit ígért. Különös hatalma volt és ha akarta, át tudta magát változtatni. Szükség esetén egy kis állattá változott, amit mi vidrának nevezünk.

O-jegg nagyon szerette a feleségét és kisfiát. Egy kunyhóban éltek a nagy erdő közepén és a kis fiu lassan megtanulta apjától a vadász mesterséget. Kitűnően tudott bánni a nyillal meg az ijjal és gyakran elkísérte apját vadászutjaira. O-jegg bőven ellátta családját eleséggel, gondoskodott puha, meleg állatbőrökről a ruháik számára és ha nincs olyan borzasztó hideg a földön, úgy teljes lett volna a boldogságuk. Da a földön rettentő hideg volt mindig. Örök hó borította a földet, jeges szél sivi ott az erdő fái keresztül, amitől O-jegg felesége meg a kis fia sokat, nagyon sokat szenvedtek.

Egyszer egy öreg ember azt mesélte a gyerekeknek, hogy régen, valamikor, az ég megnyílt és a nyíláson át egy pillanatra átvillant a ragyogó napsugár, látni lehetett színes tollu madarakat, zöldelő pázsitot és sok színben pompázó virágokat. Virágok illata jött át a

nyiláson és kihallatszott a madarak vidám éneke. A kis fiu sokat álmodozott erről a meséről. Ha téli, zimankós estéken csendesen ülték a kunyhó tüze körül, elgondolkozott rajta, milyen jó volna, ha nem kellene mindig didereggni, fázni és félni a fagytól és hótól.

Egy napon a fiucska magához vette ijját és vadászni ment az erdőbe. Egy alacsony faágon kis állat ült és a kis fiu már felemelte nyilát, hogy lelőjje. A kis állat egy mókus volt, de nem menekült e vadász elől, hanem szeliden nézett reá és kérő hangon szólott:

— Kis unokám, — mondta, — tedd el az ijadat és én hálából egy jó tanáccsal szolgállok neked.

A fiu csodálkozva tette vissza nyilait.

— Figyelj ide, — folytatta a mókus, — a föld állandóan hóval van fedve, a patakot örökké jég borítja, az ujjaid dermedtek a hidegtől és a fagy megkeseríti mindnyájunk életét. Én magam is ép úgy félek a hidegtől, mint te. Ha valaki lehozná a nyarat az égből, nagy áldás volna mindnyájunk számára.

— Hát tényleg igaz az a mese, amit egy öreg embertől hallottam egyszer? Hogy az égen van egy kellemes, meleg vidék, ahol a tél csak pár hónapig marad?

— Igaz bizony, — felelte a mókus — és én épen azért mondtam el ezt neked, mert a te atyád varázsló, Manituu. Biztosan tudom, hogy ha te szépen megkéred, úgy majd megpróbál léket vágni az égen és lehozza a nyarat.

A kis fiu szépen megköszönte a mókus jótanácsát.

Hazament és elmondta apjának, mit hallott. Kérte, nagyon szépen kérte, hozza le a nyarat a földre és akkor ő, meg az anyukája nem fognak annyit szenvedni a hidegtől.

Végül is O-jegg így szólt:

— Fiam, amire kérsz, nagyon veszélyes dolog. Én, igaz, Manituu vagyok, de nem tudom, elég erőm és hatalmam van-e hozzá, hogy erre a nagy feladatra vállalkozzam. De nagyon szeretlek benneteket és ha feláldozom is magam, megpróbálom, hátha sikerül az életünket kellemesebbé tenni a földön.

Kiment az erdőre és összehívta a barátait. Négy barátja volt: a nyest, a menyét, a hiuz és a hód. Összeültek tanácskozni. Legelőször a hiuz szólott: (Ha megfigyeltétek, egy olyan csillagképet is láthattatok az égen, amely

a hiuz alakját viseli. Talán azért figyeltek annyira a szavára.)

— Van messzi innen, egy hónapi járásra egy hatalmas Manituu, aki talán náladnál is bölcsőbb, O-jegg. Ahhoz kell elmennünk, hogy megtaláljuk az utat az égbe.

Ebben aztán meg is állapodtak. Felkészültek az utra. O-jegg uj nyilakat vágott magának, a felesége elemózsiát csomagolt a számára. Bucsut vettek és O-jegg elindult a négy barátjával együtt, megkeresni a nagy Manituut, aki tudja az égbe vezető utat.

(Folytatása következik.)

Tavaszi dal.

— Irtá: HETVEI GÁBOR.

Csingilingi, gyöngyvirág . . .
Oh, be szép ez a világ!
Fű, fa, virág harmatos,
Napsugaras, illatos.
Áldva légy, jó Istenünk,
Szép tavaszt te adsz nekünk.

Csingilingi, gyöngyvirág . . .
Oh, be szép ez a világ!
Kis madárka dalra kel,
Felvidul rá a kebel.
Áldva légy, jó Istenünk,
Szép tavaszt te adsz nekünk.

Csingilingi, gyöngyvirág . . .
Oh, be szép ez a világ!
Enyhet ad a hűs berek,
Boldog ott a jó gyerek.
Áldva légy, jó Istenünk,
Szép tavaszt te adsz nekünk.

Szállj felénk, szállj, illatár . . .
Zengedezz csak, kis madár . . .
Tarka lepke gondtalan,
Szállj velünk, szállj, untalan . . .
Áldva légy, jó Istenünk,
Szép tavaszt te adsz nekünk.

(Déva.)

SHAKESPEARE:

A szentivánéji álom.

Az ifjuság számára átdolgozta:
LAMB KÁROLY és MÁRIA.

II.

A tündérkirály, aki mindig kedvelte a hűséges szerelmeseket, erősen megsajnálta Helénát, hiszen — amint Lizander mondta — holdfényes éjszakákon e kellemes erdőben szoktak sétálgatni s így bizonyosan Oberon is látta már Helénát azokban a boldog időkben is, amikor még Demetriusz szerette őt. Bárhogyan is volt azonban, amikor Puk visszafért a kis vörös virággal, Oberon így szól hozzá:

— Vedd e virágnak ezt a részét. Egy kedves athéni hölgy volt itt, aki egy gögös ifjuba szerelmes. Ha ezt az ifjút alvásban éred, e virág bűvös nedvéből csepegtess egy kicsit a szemére, de ügyelj, a hölgy is akkor az ifju közelében legyen, hogy amikor felébred, a megvetett hölgyet pillantsa meg legelőször. Felismerheted ezt az ifjút athéni öltözetéről.

Puk megígérte, hogy elintézz majd mindent ügyesen. Ezután Oberon észrevétlenül ahhoz a lugashoz ment, ahol Titánia éppen le akart nyugodni. A királyné tündéri lugasa halmon volt, amelynek indákból, pézsmá és vadrózsákból szőtt mennyezete alatt vad kakukkfűvek, kankalinok és édes illatú ibolyák illatoztak. Itt szokott Titánia egy darabig aludni éjszakánként; takarójául fényes kigyóbőr szolgált: egy tündér betakarására éppen elég nagy.

Amikor Oberon oda ért, hallotta, amint Titánia éppen utasításokat ad a tündéréinek, hogy miket végezzenek el, míg ő alszik egyet.

— Néhányan — szól — menjetek férget ölni a pézsmarózsák bimbóiba, ti pedig keljetek harcra a denevérekkel a borszárnyukért, hogy kis manóimnak ruhát csináltassak belőlük, s ti többiek vigyázzatok, hogy a lármás bagoly, ez az éjszakai csendzavaró nehogy közelembé érjen. Am előbb énekeljtek nekem egy altató dalt.

Erre énekelni kezdték ezt a kis dalocskát:

Dupla nyelvű, foltos kigyók,
Tüskésdisznók, messze el!
Csitt vakondok! Királynénkat
Senki se ébressze fel.
Filoméla, bájos hangon
Dalolj édes altatót,
Ringató dalt, altatót; ringató dalt altatót.

Káros varázs, baj ne érje
Drága urnónket, a jót —
Igy kívánunk jó éjszakát.
Altatót.

Amikor a tündérek ezzel a kedves altató dallal álomba ringatták királynéjukat, magára hagyták, hogy azokat a fontos feladatokat is elvégezzék, amikkel megörvendeztette őket. Ekkor Oberon Titániához közeledebb s a „szerelmi bájvirág” nedvéből egy keveset szemére csepegtetve, így szól:

Kit majd ébren lát szemed,
Annak add szerelmedet.

De most térjünk vissza Hermiához, aki azon az éjszakán megszökött apja házából, hogy elkerülje a halálos ítéletet, amelyet kimondtak rá, mert ellene szegült apja parancsának. Amikor az erdőbe lépett, kedves Lizanderével találta magát szemben, aki rá várakozott, hogy nagynénje házához vezesse. De alig értek az erdő közepéig, Hermia már is annyira elfáradt, hogy Lizander, aki igen aggodott érte életét is feláldozni kész kedves hölgyéért, rábeszélte, hogy pihenjen reggelig egy mohás, bársonyos gyepen s ő maga is lefeküdt egy kissé távolabba. Csakhamar mindketten mély álomba merültek. Így találta őket Puk, aki az athéni ruhás, szép alvó ifju s a közelében alvó bájós hölgy láttára azt gondolta, hogy ez az az athéni lány és gögös szerelme, akiket Oberon parancsára meg kellett keresnie. S mivel csak ők voltak ezen a helyen, bizonyosra vette, hogy ha majd az ifju felébred, hát e hölgyet fogja megpillantani legelőször s anélkül, hogy még tovább kutatót volna az erdőben, a kis piros virágból egy kevés nedvet az ifju szemére csepegtetett. De úgy förténi a dolog, hogy Heléna jött arra felé s amikor Lizander felnyitotta a szemét, Hermia helyett Helénát pillantotta meg legelőször. Oly különös volt e varázslatnak a hatása, hogy Lizandernek Hermia iránt érzett szerelme eltűnt s Helénába lett szerelmes. Ha Lizander legelőször Hermiát pillantotta volna meg, amikor felébredt, akkor az oktondi Puk tévedéséből nem lett volna semmi baj, mert hiszen Lizander már ugysem szerethette volna már jobban a hölgyét, mint azelőtt, de így szegény Lizander elfelejtkezett hűséges Hermiájától és Heléna után szaladt. Hermiát ott hagyta aludni egyedül, éjnek idején, az erdőben.

Heléna — amint már előbb is mondtam — igyekezett lépést tartani Demetriusszal, aki oly durván elszaladt tőle, de a hölgy nem sokáig bírta ezt az egyenlőtlen versenyt, mivel — hogy a férfiak hosszú versenyden mindig jobban bírják a futást,

mint a nők; Heléna csakhamar elvesztette szeme elől Demetriuszt. S amint a így elhagyottan, leverve kóborolt, egyszer csak arra a helyre ért, ahol Lizander aludt.

— Őh — szól a hölgy — hiszen Lizander fekszik itt a földön; vajjon meghalt-e vagy csak alszik? — Ekkor gyöngéden megérintve Lizandert, így szól: — Jó uram, ha élsz még, ébredj fel!

Erre Lizander felnyitotta a szemét és (mint-hogy a szerelmi varázslat éreztetni kezdte a hatását) mindjárt a leghevesebb szerelem és csodálat hangján kezdett a hölgyhöz beszélni, azt állítván, hogy szépségben annyira felülmulja Hermiát, mint ahogy a gerlice felülmulja a hollót s hogy érette még a tüzes poklon is keresztül rohanna — és még sok ilyen szerelmes szavakat mondott neki. Heléna, jól tudva, hogy Lizander az ő barátnőjének, Hermiának a szerelmese, akinek ünnepélyesen hűséget is fogadott, szörnyen felháborodott Lizander szerelmi vallomásán, mert azt gondolta, (s ez nem is volt csoda) hogy Lizander csak bolondot üz belőle.

— Őh — szól Heléna — hát csak azért születtem én erre a világra, hogy mindenki gunyoljon és megvessen? Hát nem elég az, hogy Demetriusztól már egy szelid pillantást, vagy egy gyöngéd szót sem kapok, de még te is ilyen alávaló módon udvarolsz nekem? Azt gondoltam, Lizander, hogy te nemesebb lelkű ember vagy.

Igy szólván, mérgesen elszaladt, de Lizander követte a hölgyet s egészen elfeledkezett Hermiájáról, aki még mindig aludt.

Amikor Hermia felébredt, igen megijedt, hogy egyedül találta magát. Kóborolni kezdett az erdőben s nem tudta elképzelni, mi történhetett Lizanderrel, sem azt, hogy merre felé induljon a keresésére. Eközben Demetriusz, aki nem tudta megtalálni Hermiát, sem Lizandert, a vetélytársát, belefáradva a hasztalan keresésbe, mély álomba merült. Így talál rá Oberon, a tündérkirály. Oberon a Puk szavaiból valahogy kivette, hogy nem annak az ifjunak a szemére csepegtette a bűvös nedvet, akinek kellett volna, s minthogy most rátalált az igazi Ifjura, a bűvös nedvvel megdörzsölte egy kissé az alvó Demetriusz szemhéjait. Erre az ifju legott felébredt, s mivel az első lény, akit meglátott az arra jövő Heléna volt, mert ő is, mint ahogy azelőtt Lizander, szerelmes szavakkal szólította meg a hölgyet. Ugyan-ebben a pillanatban Lizander jelent meg, akit Hermia követett (a Puk szerencsétlen tévedése miatt természetesen is volt, hogy Hermia Lizander után szaladt) s ekkor Lizander és Demetriusz együtt kezd-

tek szerelmet vallani Helénának, mert mindketten ugyanazon hatalmas varázslat hatása alatt állottak.

A meglepődött Heléna azt képzelte, hogy Demetriusz, Lizander és egykori kedves barátnője, Hermia mind összebeszéltek, hogy bolondot üzzenek belőle. Hermia is éppen úgy meg volt lepődve, mint Heléna, s nem tudta elképzelni, hogy Lizander és Demetriusz, akik előbb mindketten őt szerették, hogy lehettek most egyszerre Heléna szerelmesek. De Hermiának mindez nem tűnt úgy, mintba csak gonyt üznének Helénából. S a hölgyek, akik eddig a legjobb barátnők voltak, most kegyetlen, haragos szavakkal illették egymást.

— Őh te rossz lelkű Hermia, — szól Heléna — te bujtogattad fel Lizandert, hogy hazug dicséretekkel bosszantson engemet; s a másik szerelmesednek, Demetriusznak is, aki máskor majdnem erőszakkal lökött el magától, nem te parancsoltad e, hogy Istennőnek, nimfának, ritka kincsek és égi lénynek nevezzen engem? Ő, aki gyűlöl engemet, úgy sem beszélt volna magától így, ha te fel nem bujtogatod, hogy bolondot üzzen belőlem. Őh te rossz Hermia, hogy is tudod a férfakkal együtt így megvetni szegény barátnődet? Elfelejtkezél már iskolakori barátságunkról? Emlékszel, Hermia, milyen gyakran üdögéltünk együtt egy és ugyanazon diványon; ugyanazt a dalt énekeltük mindketten s kézimunkáinkon dolgozva egyforma mintáról egyforma virágot himeztünk; s amikor fel is serdültünk, olyan egyformák voltunk, mint egy cseresznyepár: alig lehetett megkülönböztetni egymástól. Bizony, Hermia, nem illik hölgyhöz, hogy mint ezek a férfiak te is így megvesd szegény barátnődet. — Szenvedélyes szavaid igen meglepnek, — szól Hermia. Én nem vetlek meg téged s Nekem úgy látszik, hogy éppen te gyűlölsz engem. — Ugy is van, mondá Heléna. — Most ünnepélyes komolyságot színlelsz s a hátammegett kinevetsz és mindhárman sunyin összekacsintva, tovább gunyolódtok rajtam. Ha egy kis szánalom volna benned, nem bánnál így velem.

Mialatt Heléna és Hermia ilyen haragos szavakkal illették egymást, Lizander és Demetriusz elhagyták őket, hogy párbajt vívjanak egymással az erdőben Helénaért. Amikor a két lány észrevette hogy a férfiak altávoztak, elváltak egymástól s újra kóborolni kezdtek fáradtan az erdőben, hogy megkeressék az ideáljukat.

(Folytatása következik.)

Cimbora

ESTE.

Írta: Virsik Mária.

**Biborszin fényben uszik az égbolt.
Hullámos felhő száll odafent;
A békén nyugvó nagy természetnek
Altató mesét sutlog a csend.**

**Madár nem dalol, szellő se lebben,
Fűszál se mozdul... Minden pihen.
Csupán bolondos kis malom gyanánt
Halkan zakatol az én szívem.**

**... Ünnepi hangon csendül egyszerre
A sok harang s a szívem zaját
Nem hallom többé. Néma ajkaim
Halkan sutlogják az Urangyalát.**

(Malacka, 1924. szeptember.)

Hat könyv 130 lei.

A Cimbora előfizetőinek hihetetlen kedvezményt nyújtunk. Minden előfizető 130 lei befizetése ellenében hat könyvet vásárolhat, pompás olvasmányokat, szórakoztató és tanulságos műveket.

Egy-egy könyv tehát 29 leibe kerül és a hat könyv csomagjának portója 10 leibe, azaz összesen 130 leibe.

Husz lei egy könyvért nem pénz, hiszen kedves születek négy újság példányért ugyanannyit fizetnek. Mi ér többet: négy újság avagy egy könyv? Könnyű a válasz és nagyon jól tudjuk néhány héten belül e könyvekből még raktáron lévő összes példányaink elfogynak majd. Miért is, aki e könyveket meg akarja rendelni — és tudjuk minden előfizetőnk meg akarja rendelni ezeket a könyveket — azonnal adja postára a 130 leit.

Biztosan seregestől jelentkeznek majd a megrendelők, mert lime ez a hat könyv, amelynek összarában portóköltéssel egyetemben 130 leit ér könyvosztályunk.

Benedek Elek: Öcsike könyve. A „nadselü” gondolatok elsősorozata, számos képpel 23 oldal.

Benedek Elek: Hires erdélyi magyarok. A két Weaselényi. Körösi Csoma Sándor. A két nagynevű magyar életrajzát a jellem ismertetését adja a könyv 96 oldal terjedelemben.

Balázs Ferenc: Mese-folyam. Tíz mese a szeretetről. 190 oldal.

Kertész Mihály: Szökés a teknőben. Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán. Színes képmellékletekkel 192 oldal.

Szondy György: Börme. Egy diák lovagrend története. Színes képmellékletekkel 170 oldal.

és végül ez öt ifjusági kötetet felül a hatodik, amely maga egyedül is többet ér, mint a 130 lei, amelyet a hat kötetért együttvéve kérünk:

a Cimbora 1924. évi január—júniusi megjelent száma füzve rengeteg képpel, mesével, fejtörővel, ismeretterjesztő cikkel 416 oldal terjedelemben.

E hat könyv csak együtt vásárolható meg a pénz előzetes beküldése ellenében.

Elek nagyapó üzeni:

Csonka Irén, Torda. A pusztakamarási uri műkedvelőkről, akik nálalok is játszóllak az árvízkarosultak javára, sokszor hallottam már. Látni azonban még nem láttam a játékukat, de akik látták, igen dicsérik őket, Hogy neked is igen tetszik a Szilasy Bálint szép törtérlája, ennek különösen örvendek, mert te már nagy leány vagy, oly nagy leány, hogy sokan nem a te korodban, de fiatalabb korban is nagy leánynak képzelik magukat s azt hiszik, hogy már nem nekik való a Cimbora.

Bagoly Anna, Hosszuaszó. Rég nem írtál, s most is csak megfektést küldesz. Várom a leveledet. — **Dobránszky Gyula, Torda.** Logjobb, ha egyenesen Nagyváradra írsz az Én könyvtáram kiadóhivatalának [Bulevard Regele Ferdinand 7.], mert e pillanatban magam sem tudom, hogy megjelent-e a harmadik számú füzet. A Gyermekszínház c. könyvben a tehető legfőbb számúvek vannak, ezt megrendelheted Tordán is a könyves boltban. Az ára 25 lei. — **Farkas Ilonka, Hegyközpályi.** Nem jól látod, ha azt látod, hogy én nem akarok írni neked, mert én minden levélre válaszolok kivétel nélkül. A kiadóhátsi pótolja a múlt évi 46., s az ez évi 6. és 7. számot. Az előfizetés dolga a kiadóhivatalra vonatkozik, a levelezőlapodát tehát továbbítottam a kiadóhivatalnak.

Guszar Károly és Jóska, Abafája. Minthogy ez az üzenetel Buda-gesten írom, nincsenek kezemügyében a régi Cimbora számok, legjobb hál, ha egyenesen Szatmára írtok a kiadóhivatalnak, s az majd elküldi nektek azt a számot, amelyben a beszámolótok megjelent. Jól esik olvasnom leveletekből, hogy sokat gondolkol rám. Ami pedig a May Károly könyveit illeti, azt hiszem, közeben az igazság: részint átélte, részint meg kifalálta kalandjait. — **Khell Margit, Zabola.** Valószínű, hogy az Arva-ház nem újította meg az előfizetést, s azért szakadt félbe az újság küldése. Utána nézek ennek Szatmáron, s majd gondoskodom arról, hogy ezentúl az Arvaház ingyen kapja a Cimborát. A dolgozatod megkaptam s már válaszoltam is rá. — **Szöke István, Ianió, Kásson Jakabfalva.** Gyermekszínház cím alatt most jelent meg az én szerkesztésemben egy könyv, amely körülbelül husz gyermekszínművet tartalmaz. A Minerva adta ki Kolozsvárt [Str. Baron, L. Pop 5.], ára 25 lei. — **Mészáros Annuska, Tasnád.** Névrejtvényed sotrre kerül. Számrejtvényed hibás, mert az ül ellentéte nem ál, hanem áll. — **Szöke József, Kásson-Impér.** Alig várod szeptembert, hogy felsőbb iskolába vigyenek. Ennek igen örvendek, mert ebből azt látom, hogy szeretsz tanulni. Az írásodra fordíts nagyobb gondot, mert emiatt nem közheltem a szélmalomrejtvényeddel. Ugyanis oly aprók a belük, hogy a szedőhátsi bajosan igazodnák el rajtuk. — **Benedek Edit, Bucuressti.** Szomoruan tudod velem, hogy Poór Lili néni nem válaszolt a leveledre, amiből te azt következteted, hogy nem szereti a kis lányokat. Én ezt nem gondolom róla, inkább azt hiszem, hogy nem kapta meg a leveled. Azt írod tovább a leveledben, hogy ha te színeszűn lennél, ugy válaszolnál a kis gyermekeknek mint a ti édes, fáradhatatlan nagyapókátok Hiszen, ha én fáradhatatlan vagyok a válaszban az nem csuda, amikor olyan leveleket kapok, mint ez a leveled is, amelyben azt

írod, hogy össze-vissza csókolnád nagyapókat, mégpedig először a homlokát, mert onnan jön a sok szép mese, aztán a két szemét, az arcát, egy cuppanós csókot a szájára és tizedel a kezére. Hát biz én Bucurestibe még nem jártam, de már látom, hogy muszáj elmenjek a te csókjaidért. **Lázár Hanna, Csikiaploca.** Sorra kerül a pótló és a betűhiányosrejtvényed is. — **Karkus Mariska, Komlós, Aradmegye.** A kiadóbácsi pótolja a 2. számot s egyben küld postalványt is az előfizetés megújítására. — **Lőle András és Laci, Nyárádszereda.** Már rég szerettél volna írni, de még csak első osztályos kis buksi vagy s nem megy könnyen az írás. Azt jól gondoltad, hogy én nem nevetlek ki téged az írásodért. Még akkor sem nevettek volna ki, ha ákom-bákom volna az írásod, már pedig nem az Meglepi ügyesen és helyesen írsz, Andráska. S jól esik látnom, hogy hálás szívű gyermek vagy, mert megköszönöd a sok mulatságos és tanulságos szép mesét, amelyek t eddig az édesanyád olvasott fel neked, most meg te olvasod föl Laci öcsédnek is, aki még nem jár iskolába, de neki is legkedvesebb olvasmánya a Cimbora. Nem unatál a leveleddel, Andráska, de sőt, nagy gyönyörűséget szerzettél vele. Hát csak folytasd a levelezést és tolmácsolj a te édesanyádnak meleg üdvözléteket. — **Császár Gabi, Arad.** Magad sem tudnád megmondani, hogy miért nem írtál mind ez ideig, most azonban erős fogadalmat tettél a levél írásra. Tévesen hallottad, hogy én Aradon jártam és meséltem a katolikus zárdában. Valóság, hogy a „mesélő bácsi” járt ott, aki a Cimbora terjesztésével foglalkozik és mindenütt mesélni szokott a gyermekek nagy örömeire. A versed figyelemreméltó szárnypróbálgatás, érdeklődéssel figyelem további fejlődésed. — **Szalkay Ilke, Tasnád.** Természetes, hogy válaszoltam előző leveledre, mint ahogy minden levélre válaszolok. Jól képzelted el nagyapót, mert csakugyan magas, a szakállja meg rövid. Mondanom sem kell, hogy igen örülnék, ha eljőnél Baczonba, s hogy épenséggel nem haragudnám, ha hosszabb levelet írsz. — **Csiky Annuska, Csikszereda.** Azt már írták nekem, hogy megünnepeltétek a Jucika születése napját. Nem sokára ott leszek és én is megünnepeltem utólagosan. A versed sikerült szárnypróbálgatás s én is azt mondom, „mit te: gyakorlál leszi a mestert. Pótrejtvényed sorra kerül. — **Boruzs Ilke, Bacza.** Nemcsak megfejtést, levelet is várok tőled. — **Déval szórakozóit unoka,** küldött egy csomó rejtvénymegfejtést, meg saját rejtvényt is, a nevről azonban megfeledkezett. Nincs más mód, mint hogy újra küldje be a rejtvényeket a nevével egyetemben. **Farkas Ilonka, Katóka és Pityu, Bánffygunyad.** Nagyon kedves lapok lettek a Cimbora, mind a hárman nagy szeretettel olvassátok. Különösen tetszik Szilasy Bálint szép históriája, meg Öcsike „nadsell” zondolatai. És tetszik a Tamás érdeklődik, amelyet Apuka is elolvas s megmagyaráz nektek. Annak örvendek, hogy szeretsz rajzolni és festeni. A mutatoul küldött rajzok, figyelemreméltó próbálkozások. A rejtvényekből válogatok. **Robicsek Ella, Nagyvárád.** Szeretettel látlak unokáim seregében téged is, meg Rezső és Ottó testvéreid is. Az írásoddal meg vagyok elégedve, s ha gyakran és gondosan írsz, mint ahogy írtál most is, idővel igen szép lesz az írásod. A névrejtvényed sorra kerül. **Fischer Médi, Tasnád.** Megígéred a gyakori írást és nem teljesítetted az ígéreteket, mert nem volt

időd. Ha csakugyan nem volt időd, akkor nincs okod a ségnykezésre, de jövőre tanácsolom neked, hogy jól megfontold, mit ígérsz. En azt hiszem, hogy helyes idő beosztással jut idő a levélírásra is és kívánom, hogy jusson is. Azt látom, hogy jól írsz géppel, most azt szeretném látni, hogyan írsz tollal. A kiadóbácsinak írtam, hogy édesapátál dr. Fischer Lajosnak hívták, nem Ferenc Lajosnak. **Siky Jóska és Jenő, Nyitra.** Leveleteket továbbítottam a kiadóhivatalnak. Eddig bizonyosan megküldte a befizetési lapot. — **Horváth Ilona és Olga, Nagyvárád.** Kockarejtvényeket sorra kerül, s várom további leveleteket. — **Szántó János, Székelykeresztur.** Azt helyesen teszed, hogy román meséket fordítasz, mert ezzel is gyakorlod magadat a fogalmazásban, de fölösleges hozzád küldened, mert én ugy sem közlök olyan mesét, amely más lapban megjelent. Egy egész fiók tele van nálam román népmesékkel, amelyeknek a javát, majd apránként le fogom közölni. — **Fehér Cászó, Bodola, Brassó-megye.** Amint láthatod, megkaptam a leveledet, tehát nem kell félned attól, hogy nem jut el hozzám a leveled. Örvendek, hogy utolsó betűig elolvastad a Cimborát s szeretettel látlak unokáim seregében. Várom további leveleidet. — **Oláh Imre, Oravica.** Írtam a kiadóbácsinak, hogy még nem kaptad meg a 42. számú Cimborát és a nyert könyvet, s még kiányzik a 6. és a 7. szám is. Azt helyesen teszed, ha egyenesen írsz a kiadóbácsinak, s helyesen tennék olva-ólasaid is, ha a hiányzó számokat egyenesen a kiadóhivatalnál reklamálnád meg, mert így hamarabb megkapnák azokat. — **Knoblauch Karcsi, Oravica.** A 60 lelt és 5 lelt értékű bélyeget továbbítottam Kolozsvárra a Minervának, hogy küldje el neked a három első kötet „ifjúsági könyvet”, s kértém, hogy a tovább megjelenő könyveket utánvét mellett küldjenek. — **Páska Judit, földalmás.** Bizony, bizony, szalad az idő, s hadd szaladjon is, mert magam is szeretném, ha itt volna május, amikor a fák virágba borulnak. — **Deák Tusika Sepsiszentgyörgy.** Igen szép a leveled, s most csak ennyit róla, majd beszél maga helyett a Cimborában mert ott le fogom közölni, mint „szép levelet”. A verseid is figyelemre méltók, de ezekről már több mondani valóm van, mint amennyire hely volna a Cimborában. Majd, ha egyszer elmegyek Sepsiszentgyörgyre, megmutatod a verseidet és én majd ellátlak jó tanácsokkal. — **Hanvay Klára, Csiza.** A kiadóbácsi közölte velem, hogy elintézte a levelednek rá vonatkozó részét. — **Nedecky György, Kolozsvár.** Nem, tudom, miért külded el hozzám az okl. negyedi előfizetési nyugtát, mert én ezt a nyugtát nem kértém tőled. Nekem semmi közöm sincs az előfizetésedhez, bőségesen elég nekem az újság szerkesztése. A rajz pályázatnál tíz könyv volt kitűzve jutalmul s mert többen érdemelték volna meg a jutalmat, a nyertesek közül tizedel kisorsoltunk. Ha a kisorsoltak között volt a neved, akkor megillet a könyv, s ezt el is küldi a kiadóbácsi, ha még nem küldte el. Egyéb pályadíj nem volt kitűzve. — **Szöke Juliska, Brassó.** Az a bácsi, aki az iskolátok udvarán mesélt, bizonyosan a „mesélő bácsi” volt, a Cimborának e telkes terjesztője. Szóval, nem engem látlál, aminthogy én ilyen módon nem is terjeszthetem a Cimborát. Azt hiszem elég tölem, ha szép csendesesen hétről-hétre megszerkesztem és teleírom az asztal mellett. A kiadóbácsinak ismétellen írtam, hogy a nyert könyvet még nem kaptad

me. — **Páska Judit, Hídalmas.** Nem régen irt nekem Deák Tusi, bizonytal irt azóta neked is. Mire ezt az üzenetet olvasod, valószínűleg otthon leszek már Kisbaczonban, s akkor már remélhetően az én kertem is tele lesz virággal, de azért szívesen fogadom, ha majd nyár elején az ígért mezői virágokat elfogod küldeni. — **Papp László, Szatmár.** Szép az írásod és helyes. Sikerültek a rejtvényeid, szép lassan sorra kerülnek. **Zichler Jolánka, Székelykeresztúr.** Zoli öcséddel együtt szeretettel látlak unokáim seregében. Örvendek, hogy nemcsak neked, de szüleidnek és nagyobb testvéreidnek is sok kellemes órát szerzett a Cimbora. Nagy öröm ez nekem, ha szüleid is olvassák és szeretik az újságomat. — **Girascsek Irma, Lónyatelep.** Emlékszem, hogy már kaptam tőled levelet, válaszoltam is rá. Szóval, ha rosszul címezted is, hozzám talált. — **Buck Vera, Nagylak.** Ha a Cimbora olvasására tudsz időt szakítani, tudsz a levélírára is. Irjál mennél többször, mert majd meglátod, hogy ez hasznodra válik. A kiadóbácsit megsürgeltem, hogy küldje el neked a nyert könyvet. — **Gróf Degenfeld István, Kutyfalva.** Szeretettel látlak unokáim seregében s nemkülömben kis öcsédet is, aki nagyon szereti Öcsike nadselű gondolatait. Várom további leveleidet. — **Pallós István, Arad.** Szeretném, ha téged is szeretetembe fogadnának. Ezzel nem kívánsz nagyot, ezt igazán könnyen teljesíthetem, mert nekem minden gyermek unokám, még ha nem is olvasója a Cimborának. — **Nagy Ilonka, Nagyvárad.** Mondanom sem kell, hogy téged is szeretettel látlak unokáim seregében s remélem, szorgalmasan fogod írni a leveleket. — **Csitner Veronka, Déva.** Igazad van: ha minden unokám írna minden héten levelet, az egy kicsit sok volna, mert akkor sok ezer levélre kellene válaszolnom s egyéb sem lenne az újságban, mint üzenet. De azért szeretem, ha minél többen irtak nekem, hogy így aztán közelebről megismerjem a Cimbora olvasóit. Leveledben összesen három jelentéktelen helyesírási hibát találtam, ugyanis három vessző a laladban maradt. Ez igazán még nagyapóval is megtörténhetik. — **Máté István, Székelyudvarhely.** Van 20—25 darab könyved, amivel már megveheted az alapját egy szép ifjusági könyvtárnak. Mind a két rejtvényed sorra kerül, s természetesen, várom további leveleidet. Ha sok a dolgod, megelégszem rövid levéllel is, mert kifogástalan helyes írással írsz. — **Földes Imre, Szatmár.** Azért nem irtál oly régen, mert szabad idődet Se ki Tamás történetének az olvasása foglalta le. Azt igen jól telled, hogy ezt a szép könyvet elolvastad, de azt hiszem, ettől jutott volna idő a levélírára is. Rejtvényed sorra kerül. — **Pallós Tibor, Arad.** Amiól a gyermekújságot csinálom, már pedig jó rég ideje annak, egy esztendőben százszor is találkoztam azzal a rejtvennyel, amelynek ez a megfelle: Torontál vármegyében meghall egy levélhordó. Szeretném, ha már valamelyik olvasóm egy olyan rejtvennyt szerkesztene, melynek ez lenne a megfelle: fellámadt a torontáli levélhordó. Nevemmel kapcsolatos rejtvenyt, amint már gyakran üzentem, nem közlök, szóval, valami újat eszelj ki. **Kiss Pál, Nagyvárad.** Most még édesanyád segítségével fejtetted meg a rejtvényeket, de majd elkövetkezik annak is az ideje, hogy magad fejtetted meg. Ez lesz csak az igazi öröm. A kiadóbácsit pótolja a 6. és a 7. számot. — **Mikola**

Ilonka. Nem haragszom, hogy haragudnám, ha a lelki gyakorlatok miatt nem tudtál írni, sőt még azért sem haragszom, hogy megfellekedtél a leveled keltezéséről, mert tudom, hogy következő leveledben pótolod ezt a mulasztást. Rejtvényed sorra kerül. **Quittner Lili, Petrozsény.** Nincs a napnak egy órája, hogy ne gondolj rám. Egy kicsit sokat mondlál, de minden esetre látom ebből, hogy igazán szeretsz s kellőképpen tudod értékelni azt a munkát, amit végzek. Örvendek, hogy annyira tetszik neked Szilasy Bálint szép története, és hogy jó volt a karácsonyi értesítőd. Nemkülömben annak is, hogy szép sorjában bemutatád testvéreidet: Pált, Györgyöt, Ibolykát és Lacikát. Sok millió piros pusztát küld a három éves Lacika. Mond meg neki, csokolom én is és nagy szeretettel gondolok rá s rálok is. — **Iffy Fehér Gábor, Arad.** Szép kerek betűid csakugy mosolyognak rám, s szeretném, ha a megfellesten kívül levelet is írnál. — **Stern Sándor, Torda.** Elvégezted a második szemeszteri dolgozatokat, most már gyakrabban írsz Ugy legyen! Intézkedem, hogy az újság ezután Sanyi, Duci és Olga nevére menjen. — **Teichner Jolán és Zöld Marika, Gyulafehérvár.** Ha nem kaptatok választ, ez azt jelenti, hogy elkallódott a leveleitek. Küldhetek be rejtvenyt, hogyne küldhetnétek. — **László Etuka, Klárka és Bandika, Sepsiszentgyörgy.** Etuka kezdte a levelet, Klárka és Bandika folytatta. Azt írja Etuka, hogy karácsony óta 200-nál több mesét olvasott a sok tanulmánytól mellett. Ez már aztán valami. Kíváncsian az olvasás, de arra vigyázni kell, hogy a tanulást ne hanyagold el, aminthogy örömmel látom, nem is hanyagolod el. Klárka és Bandika meg azt írják, hogy ők is nagyon szeretik a Cimborát, aminek igen örvendek. Anyukának és apukának tolmácsoltátok viszontüdvözlétemet. — **Mandel Lili, Szilágysomlyó.** Te ugyan alaposan el lehetsz foglalva, ha délelőtt is megdélután is iskolában vagy. Igazán csuda, hogy jut idő a Cimbora olvasására. — **Mándy Györgyike, Érkörs, Szilágymege.** Remélem, amikor ezt az üzenetet olvasod, már rég meggyógyultál s a következő levelet te fogod írni. — **Gede István, Rimaszombat.** Eppen három hélig szenvedtem én is a náthában, mint te. Minthogy tanácsot kérsz tőlem, azt tanácsolom, hogy a legjobb orvossága a náthának, ha megelőződ, vagyis, vigyázol, hogy ne kapj náthát. A rejtvényeket egész nyugodtan beküldheted Rimaszombatból is. Nem késel el a beküldéssel, minthogy minden hónap rejtvényei megfellezésének határideje a következő hónap lizedike. — **Weinberger Magda, Tekerőpatak, Csikmege.** Második éve jár neked a Cimbora és csak most írsz először, mert betegeskedtél, s mint magántanulónak sokat is kell tanulnod. Az írásod azt mutatja, hogy már egészséges vagy. Remélem, ezután sűrűn kapok tőled levelet. Mondanom se kell, hogy én is olyan szeretettel fogadlak unokáim közé, mint amilyen szeretettel olvasod te az én meséimet.

Biztos hatású enyhe hashajtó a

PURGO BAYER

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők ányertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Sakkrejtvény.

— Beküldte: Szabó Miklós. —

sem	*Ki	lat
ko	ben	soh
zik	csa	is
ten	zik	bi

Szélmalom rejtvény.

— Beküldte: Klein József. —

	S	
	e	
	e	
	a	
	o	
r		p
i		i
b		i
i		s
i		z
	e	
	e	
	a	
	p	
	a	

Pótló rejtvény.

— Beküldte: Halász Manczi. —

— ad	— skola
— melet	— ili
— acska	— r
— g	— el
— ul	— ma

E szavak kezdőbetűi egy híres kolozsvári magyar színész névét adják.

Névrejtvény.

— Beküldte: Módy Misi és Baba. —

Erdős, Ábrányi, Ady, Bajza, Biró, Demeter, Endre, Eötvös, Ignác, Ibolya, Juhász, Kulyfalvi, Lovasi, Molnár, Rákosi, Szabolcska, Ürmösi, Vörösmarty, Zarándok, Zrinyi, Zsoldos, Zoltán, Bessenyei.

A nevek úgy helyezendők el, hogy a kezdőbetűk Madách egyik legszebb mondását adják.

A Magyar Ifjuság Könyvtára

kellemes és szórakoztató olvasmánnyal kedveskedik az ifjuságnak. Köteteit azonban élvezettel olvashatják a felnőttek is. Olcsó pénzért némes szórakozást találhat e kötetek olvasója, amikor ma az általános drágaság miatt a jó könyv ára is elérhetetlen magasságra hágott. Eddig a következő kötetek jelentek meg:

1. sz. Magyar elbeszélők, nyolc elbeszélés ára lei 15.—
- 2-3. sz. Benedek Elek: Gyermekszínház lei 25.—
- 4-5. sz. A. Conan Doyle: Tűzkőrüli történetek lei 25.—

SAJTÓ ALATT:

6. sz. Bábjátékos Pali, Iria: Strom Tivadar
7. sz. Li Fan bosszuja Westermann F. P.
8. sz. Az egyszemű May Károly
- 9-10. sz. Robinson Crusoe Defoe Dániel.

CIBORA

szerkesztősége és kiadóhivatala.

Szerkesztőség:

Bajánii-Mici (Kisbaczon) u. p. Bajánii-Mare (Nagybaczon) jud. Treiscaune (Háromszék-megye). E címre küldendők a „Cibora” részére szánt kéziratok, az Elek Nagyapóhoz írott levelek és rejtvénymegfejtések.

Kiadóhivatal:

Satu-Maré (Szatmár) Str. Cúza Voda 4.
A kiadóhivatalhoz küldendők a „Cibora” előfizetési bejelentései és díjai.

Előfizetési díjak:

Romániában évi 400 lei, negyedévenként 100 lei.
Csehszlovákiában évi 80 csehszlovák korona, negyedévenként 20 csehszlovák korona.
Magyarországon évi 144.000 magyar korona, negyedévenként 36.000 magyar korona.
Ausztriában évi 112.000 osztrák korona, negyedévenként 28.000 osztrák korona.
Jugoszláviában évi 200, negyedévenként 50 dinár.

Laptulajdonos: Szabadsajtó-könyvnyomda és Lapkiadó Rt.
Felelős szerkesztő: Dénes Sándor.